

POEZII

MIHAI EMINESCU

comentarii

Alexandra-Andreea STANESCU, Cls. a VI-a A
Scoala Generala nr. 3 „Nicolae Titulescu” Bucuresti
Mar. 2001

« LA MIJLOC DE CODRU »

Poezia “La mijloc de codru” este o creatie lirica in care Eminescu isi exprima direct sentimentele de admiratie si incantare fata de frumusetile padurilor in stilul poeziei populare. Padurea este animata de pasarile care ies din crangul de alunis. In poezie autorul isi exprima sentimentele de bucurie si extaz.

Imaginea centrala a textului este exprimata prin balta in care se reflecta intreg cadrul natural prin enumerarea elementelor reprezentative : luminisul, trestia inalta, luna, soarele, pasarile calatoare, stelele, randunelele. Oglindirea in apa baltii a chipului iubitei sugereaza ca natura este un spatiu de meditatie pentru poet.

Ultimul vers sugereaza sentimentul de iubire, care s-ar putea manifesta in cadrul natural al codrului. Poetul isi imagineaza « chipul dragei mele » oglindit in apa limpede a baltii ca sugestie a dorintei de a isi implini iubirea. Eminescu isi exprima in mod direct sentimentele de dragoste si admiratie pentru frumusetea naturii.

« O, RAMAI »

Poezia « O, ramai » exprima nostalgia apoetului pentru copilarie, pentru codrii si izvoarele care i-au incantat cei mai frumoși ani ai vietii. Poetul este tanguitor in invocarea copilariei si a naturii, pe care le implora sa ramana pururi in sufletul sau. Padurea isi exprima starile si sentimentele pentru poet si evoca nostalgic varsta copilariei din perspectiva maturitatii. Padurea isi exprima sentimentele de dragoste fata de poetul ce fusese candva copil si tanjeste dupa marturisirile pe care i le facea baiatul cu sinceritate odinioara. Poetul imagineaza trairea nostalgica a padurii motivata de absentia copilului care, candva ii destainuia toate dorurile. Poezia contureaza portretul copilului cu ochi negri si cuminti satnd ganditor la umbra copacilor, cu privirile pierdute in adancul apelor. Poetul reactioneaza emotionat la misterele destainuite de padure si ingana fericit murmurul apelor. Perioada fericita a copilariei s-a scurs repede, anii petrecuti in mijlocul naturii au trecut, dar bucuria traita este pururi prezenta in sufletul poetului. Poetul este constient de scurgerea ireversibila a timpului si de aceea tristetea si nostalgia sunt profunde si sugestive. Versurile constituie un adevarat strigat sfasietor pentru neputinta, imposibilitatea de a mai trai si simti bucuria copilariei petrecute in mijlocul naturii. Poezia exprima direct sentimentele de durere tristete, nostalgie si durere pe care poetul le simte profund, jinduind dupa ferricirea din anii copilariei petrecute in mijlocul naturii.

“PESTE VARFURI”

In poezia “Peste varfuri” poetul isi exprima in mod direct sentimentele de dragoste pentru natura, starea de melancolie provocata de scurgerea ireversibila a timpului, de tristete metafizica, de nostalgie, de regret, mergand de la melancolie la nefericire. Prima strofa contureaza un tablou al lumii exterioare pe care poetul il percepe cu o melancolie profunda. Strofa a doua ilustreaza realitatea interioara, starile si sentimentele de tristete ale poetului, care armonizeaza atmosfera tulburatoare a naturii. Poetul se simte parasit si singur. Totul se departeaza de el, imaginea naturii, sunetul cornului, ceea ce creaza o stare de deprimare, de solitudine, orice forme concrete de viata dispar, poetul simtindu-si sufletul singur si parasit. Tristetea sfasietoare provocata de ideea mortii este un inevitabil sfarsit al vietii. Sentimentul mortii anuntat de sunetul melancolic al cornului este atenuat de indulcirea sufletului poetului. Strofa a treia este dominata de o profunda nefericire, sufletul poetului fiind sfasiat de doruri si de regretul pentru timpul care s-a scurs, marcand trecerea tineretii, neimplinirea iubirii si a fericirii. Sunetul cornului nu sugereaza numai dorul si tristetea, ci si o atitudine mioritica, de impacare a poetului cu destinul incapabil, cu faptul ca moartea este o componenta fireasca a vietii noastre.